

PULSUL

Bisericii Creștine Baptiste Biruința

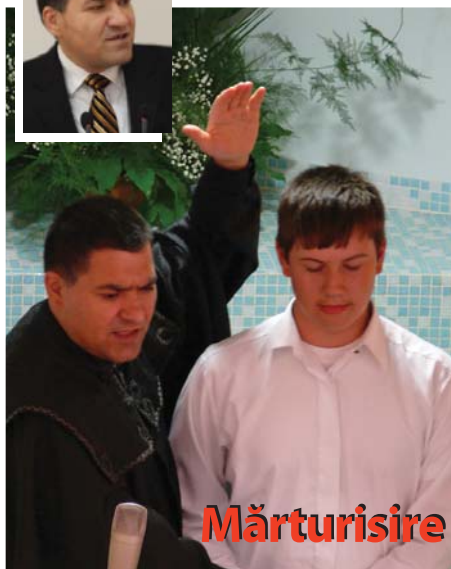
An XI, nr. 524 din 12 decembrie 2010

DIN CUPRINS:

**Vieți schimbate
prin jertfa lui
Isus Cristos**

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji

*„Se poate opri apa ca să nu fie botezați
aceștia care au primit Duhul Sfânt
ca și noi?”*

(Faptele apostolilor 10:47)

Noi suntem aceia care rătăceam ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, căutând bezmetici fericirea.

Am fi vrut să știm că suntem în siguranță și că umblarea noastră prin lume este cu folos, însă în ciuda bunelor noastre intenții, ne cufundam tot mai mult în vinovăție și ignoranță.

Uneori viața noastră religioasă ne făcea să ne simțim bine pentru ca mai apoi să ne arunce în abisurile îndoielii frământați de necredință și angoasă.

Am înțeles că moralitatea, deși apreciată de Dumnezeu, este o punte mult prea subredă ca să ne treacă în siguranță de partea cealaltă a prezenței lui Dumnezeu.

Ne-am căutat de lucru, ne-am ocupat mintea și viața cu tot felul de nimicuri ca să amăgim gândul veș-

[Continuare pag. 2](#)

niciei care nu ne dădea pace.

Ne-ar fi fost drag Dumnezeu, dar am fi vrut să existe așa cum și-l închipuiau mințile noastre, de aceea ne-am trezit fugind de Dumnezeul Adevărat.

A sosit însă ziua în care nu ne-am mai putut ascunde. Pe neașteptate, în umblarea noastră haină ne-a întâlnit Cristos Fiul lui Dumnezeu.

Ne-a vorbit direct, dar cu dragoste. Ne-a arătat crucea pe care a pățimit pentru păcatele noastre și ne-a spus că oricine crede în El are viața veșnică.

Rușinați, zdrobiți, oboșiți, plini de remușcare, sătui de statutul de fugari, n-am putut refuza oferta mântuirii Sale.

Ne-am așezat în genunchi și i-am cerut iertare. Am plâns plânsul pocăinței și ne-am căit de blestemățile trecutului.

Acum suntem spălați în sângele lui Isus Cristos, avem vina iertată și am primit o identitate nouă: suntem copiii lui Dumnezeu. Suntem în haine albe pe dinafară pentru că vrem să arătăm lumii cum am fost curățați de Cristos pe dinăuntru.

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.“ (Isaia

1:18)

Vrem să rămânem curați de dragul lui Cristos și știm că prin puterea Duhului Sfânt vom rămâne așa. „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat.“ (1 Ioan 3:3)

Astăzi stăm la mijloc între cer și pământ, între îngeri și oameni și declarăm fără rușine că suntem proprietatea lui Isus Cristos.

Noi nu mai suntem ai noștri ci ne-am dăruit de bună voie Celui ce a murit și a înviat pentru noi.

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.“ (1 Corinteni 6:19-20)

Suntem parte a Bisericii Sale, suntem parte a Miresei Sale iubite pe care Cristos o pregătește pentru glorie.

De-acum lumea este în urma noastră, iar noi deplin conștienți că „cele vechi s-au dus”, ne uităm cu speranță spre promisiunile viitoare. Suntem cei mai fericiți oameni. Ne-am cununat cu Cristos. Ne-am asigurat veșnicia.

Continuare din pag. 1

Numele meu este Tămășan Alexandra și m-am născut în urmă cu 15 ani. Părinții mei, Ionel și Dana Tămășan, s-au întors la Domnul când eram foarte mică și am crescut alături de ei sub îndrumarea lui Dumnezeu. Prietenii mei din școala generală nu erau din familii creștine eu fiind singura. Petrecându-mi o parte din timp împreună cu ei, fără să-mi dau seama, am început să mă comport ca și ei. Deși ceva îmi spunea că nu este plăcut lui Dumnezeu, continuam să fiu la fel ca ei. În viața mea au început să se strecoare minciuna, vorbire nepotrivită și alte lucruri asemănătoare care pentru majoritatea oamenilor sunt normale, dar care înaintea lui Dum-

nezeu sunt grave. La începutul acestui an, fratele pastor a avut un ciclu de predici despre vremea sfârșitului. Ascultându-l, Duhul Sfânt m-a convins că în starea în care mă aflam nu eram pregătită pentru a mă întâlni cu El și că aveam nevoie de mântuire. Aceasta m-a făcut să i-au decizia să-L urmez pe Domnul. Domnul a lucrat în continuare în viața mea, și în această toamnă, venind la liceu, am întâlnit ați prieteni diferiți de vechii prieteni, care provin din familii de credincioși. Acest lucru m-a motivat să-mi doresc și mai mult să intru în legământ cu Domnul. Îmi doresc să fiu o fiică a Domnului în care El să-și găsească plăcerea.

Tămășan Alexandra

VIETI SCHIMBATE prin jertfa lui Isus Cristos

Mărturii personale (fragmente)

Alexandra Tămășan

Lazăr Maria

Macarie Florin

Ramona Erdelyi

Ștef Alexandru și Nicoleta

Lenghyel Victor

*Frați și surori din toată inima vă adresez
salutul: Pacea Domnului să fie cu voi!*

Numele meu este Lenghyel Victor Tiberiu, am 43 de ani. Sunt născut și locuiesc în Baia Mare. Despre mine aș putea să vă spun foarte multe lucruri, dar cel mai important este că sunt foarte fericit. Nici nu poate fi altfel un om care are siguranța mântuirii, dobândită nicidecum prin puterea și meritele sale, ci prin harul Domnului și credința în Jertfa Fiului. Cuvântul lui Dumnezeu spune că „Nu poate un om să ia nimic dacă nu i s-a dat din cer” *Ioan 3:27.*

În primul rând, doresc să-I aduc mulțumire și laudă bunului Dumnezeu, pentru marea Sa bunătate, milă și îndelungă răbdare pe care a avut-o față de mine. Imi exprim recunoștința pentru oamenii cu care m-a înconjurat și care sunt alături de mine. Îi mulțumesc pentru biserica în care m-a îndrumat Domnul și care are un rol major în zidirea mea spirituală. Dacă ar trebui să rezum pe scurt ce m-a învățat Biserica Biruința, aș putea spune două lucruri. Primul este că, între mine și Dumnezeu există un zid numit păcatul meu, iar al doilea, că trebuie să fiu împlinitor al Cuvântului nu doar ascultător, altfel mă amăgesc singur.

Drumul meu până aici nu a fost unul

neted și de cele mai multe ori neavând, sau ignorând lumina, mi l-am făcut singur anevoios.

Copilăria mea nu se deosebește cu nimic de cea a majorității oamenilor din generația mea. Mai am trei surori plecate fiecare în trei țări diferite. Suntem de vârstă apropiată, așa că ne-am purtat de grijă unul altuia, deoarece tatăl nostru a murit când eu avem doisprezece ani. Nicicând în familia noastră educația religioasă nu a avut un rol esențial. Totuși în fiecare seară am fost învățați că trebuie să spunem rugăciunea Tatăl nostru.

Mama s-a ocupat mult de educația noastră. Însă, avea atât de multe lucruri de făcut, încât de multe ori mă întreba „Copile, tu-ți mai zici rugăciunea?”. Eu răspundeam „Da”, însă uitasem până și cuvintele rugăciunii.

Pentru prima dată am văzut de aproape o Biblie în jurul vârstei de 18 ani. O avea cea mai mare dintre surorile mele (o oare și acum, locuiește în Ungaria) și o citea zilnic. Am întrebat ce scrie acolo și a început să-mi zică de lucrurile pe care le citea. Prea multe nu a reușit să-mi transmită, pentru că ce auzeam era în contradicție cu ce știam eu și cu ce credeam. Și mult timp, spre rușinea mea și spre regretul meu, am fost un batjocoritor la adresa ei, spunându-i că citește prostii și lucruri care nu-i vor folosi la nimic.

Ulterior, la locul de muncă am auzit și pe alții vorbind despre aceleași lucruri și am devenit curios. Am început să citesc și eu, dar pe ascuns, zicându-mi că dacă voi fi descoperit se va râde de mine.

Nu înțelegeam aproape nimic și în acea perioadă am auzit întâmplător fără ca eu să fiu implicat în conversație afirmația: „Biblia este greu de citit și de înțeles”. Am început să merg la biserică zicând că acolo sigur voi găsi explicații. Și până la un anumit nivel chiar am găsit. Am înțeles că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, de Crăciun Îi sărbătorim nașterea, de Paște Îi sărbătorim învierea, că trebuie frecventată biserică și să fac fapte bune.

Din 52 de duminici pe an frecventam biserica aproximativ 30. Eram prezent și evlavios în incinta bisericii. Cel mult în ziua respectivă mai făceam și ceva fapte bune, dar eram și un cetățean activ în cetatea Emaus, adică în lume. Asta a durat un timp îndelungat, circa 20 de ani, timp în care am crezut că este posibil să slujești la doi stăpâni.

Dar a venit o vreme în care Domnul S-a folosit de împrejurări și oameni pentru a-mi vorbi. Prin natura serviciului eram mult timp plecat de acasă. Soția îmi cerea să-mi caut un loc de muncă cu care să pot să îi fiu mai aproape (chiar mi-a căutat ea și mi-a găsit, la o turnătorie, dar eu nu am mers). Socrii mă sfătuiau la fel, mama avea și ea nevoie de mine.

Într-o zi m-am hotărât, fără să am o alternativă pregătită să renunț la locul meu de muncă și să-mi caut ulterior ceva. Așa că am ajuns la o altă firmă. Până aici nimic deosebit, însă în scurt timp aveam să constat că noii mei colegi sunt cu totul altfel decât cei pe care i-am avut de-a lungul timpului. Modul lor de vorbire, tonalitatea vocii, expresia feței, preocupările sunt cu totul altele. În primele săptămâni, soția mea nu-l cunoștea pe nume pe fratele Daniel Tămășan, dar fiind vecini îl întâlnea. Venind acasă îmi spunea : „L-am văzut pe colegul tău, domnul acela cu fața mereu luminoasă și zâmbitoare”.

Vorbind despre preocupări, am aflat că cele mai importante pentru acești oameni erau rugăciunea, citirea și studierea Bibliei. Astfel am început să citesc și eu mai des în Biblia pe care o aveam acasă, dar care stătea de mult timp cuminte în sertar. Acum îmi doream să vorbesc mai puțin despre rezultatele meciurilor, sau evenimentele mondene și doream să aflu răspunsuri la diferite întrebări. Însă pe măsură ce aflam răspunsuri, apăreau alte întrebări.

În urmă cu doi ani, într-o zi de sâmbătă, în urma unei asemenea discuții, fratele Daniel Tămășan, îmi zice: „Ce faci mâine?”, iar

eu, ca de obicei îi spun că merg la biserică, la socrii, sau la mama. Așa ne petrecream noi duminicile. „Aș vrea să te invit undeva”, îmi zice fratele „și anume la noi la biserică”. Am acceptat să merg, iar soția m-a îndemnat să mă duc. Am venit și mi-a plăcut atmosfera în care s-a desfășurat programul. Acasă i-am povestit soției și din săptămâna ce a urmat am început să venim în mod frecvent.

În primele luni se întâmpla un lucru ciudat pentru mine. Întrebarea care mi se puna cel mai des era „V-ați simțit bine la noi la biserică?”. Atunci era greu să dau un răspuns corect chiar dacă poate vi se pare ciudat.

Fizic mă simțeam foarte bine, eram înconjurat cu căldură de oameni amabili, programul era frumos, corul cânta frumos, dar în interiorul meu nu mă simțeam deloc bine.

Gândindu-mă la ce am auzit, în special la predică, îmi ziceam cât sunt eu de departe de ce îmi cere Dumnezeu. Auzeam aici lucruri care în cel mai bun caz credeam că îi interesează doar pe alții: judecată divină, mântuire, viață veșnică, rolul Bisericii, al religiei, iubirea aproapelui.

În intervalul de timp trecut de la ziua în care am intrat pentru prima dată în această biserică și până în ziua în care am știut sigur

ce trebuie să fac, am analizat, am ascultat, am lăsat sentimentele să se deconecteze, pentru a nu lua o hotărâre sub influența lor. Dar, spre deosebire de ziua în care am mințit-o pe mama mea în legătură cu rugăciune și care nu știu cu exactitate când s-a produs, dar care a fost cred eu, începutul unui drum presărat cu multe păcate, urăciuni înaintea lui Dumnezeu și sminteli, voi ține mereu minte momentul în care am ales să merg pe calea pocăinței și de a-L urma pe Domnul Isus. Acel moment a venit fără să fie planificat. În ziua aceea nu am venit de acasă cu această hotărâre, ea s-a declanșat în urma auzirii unei poezii citite de fratele păstor. Este vorba de poezia „Judecata” de Cos-tache Ioanid.

Acasă, am făcut o listă cu priorități

Ce vreau? - Să fiu mântuit.

Ce trebuie să fac? – Să mă pocăiesc, să cred, să mă botez.

La început spuneam că sunt un om fericit pentru că am siguranța mântuirii. În cazul în care cineva se întreabă de unde poate avea un om siguranța mântuirii, eu pot să-i spun că această siguranță mi-a dat-o Domnul Isus Cristos. El a spus așa: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, iar cine nu va crede va fi osândit.” *Marcu 16:16.*

Lenghyel Victor Tiberiu

Mă numesc Lazăr Maria, am 72 de ani și locuiesc în Baia Mare. Am crescut într-o familie de creștini ortodocși. În tinerețe am cunoscut un băiat cu care m-am și căsătorit și care provenea dintr-o familie de credincioși bapțiști. Astfel am început să frecventez biserica baptistă din orașul Lupeni. După câțiva ani ne-am transferat cu serviciul în Baia Mare. Datorită faptului că soțul meu a fost atent supravegheat și ținut din scurt de părinții lui fără ca inima lui să fie schimbată, când am ajuns în Baia Mare, departe de influența părinților s-a îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și de familie, în prezent fiind divorțat.

Dumnezeu nu și-a îndepărtat bunătatea față de viața mea și mi-a dăruit doi copii sănătoși și o viață lungă. Ceea ce fusese sădit în inima mea în biserica din Lupeni a continuat să crească de-a lungul anilor în biserica Sfânta Treime din Baia Mare și în ultima perioadă în biserica Biruința. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a așezat această biserică aproape de casa mea și că aici am înțeles importanța de a-l mărturisi pe Isus ca Domn și Mântuitor al vieții mele. Doresc să-L slujesc pe El atât cât El îmi va mai îngădui să trăiesc pe acest pământ.

Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Lazăr Maria

Numele meu este Macarie Florin și locuiesc în comuna Ardușat, județul Maramureș. Provin dintr-o familie modestă, crescut fiind în spirit greco-catolic și ortodox. De mic copil eram atras de biserică, având în familie puternice exemple de religiozitate, chiar în persoana unui unchi preot greco-catolic. Ce m-a atras în biserică a fost multitudinea de icoane transpuse pe pereții acesteia. Tare mult mi-am dorit să am și acasă aceeași atmosferă din biserică, astfel că am început de unul singur să reproduc icoanele uzuale la care lumea se închina. Provenind dintr-o familie modestă, mi-am propus să iau calea mănăstirilor. Cu toate opreliștile din partea părinților, după vârsta majoratului am plecat, cu toate că eram singur la părinți. Odată ajuns, aveam să fac cunoștință cu cerințele la care trebuia să iau aminte.

Încercam să fac față cerințelor la care eram supus, adică la muncile care stau la baza autogospodăririi unor astfel de instituții; începând, bineînțeles cu cele de jos: cu grajdul, construcțiile, zidăria, grădina, iar mai apoi cu strana și așa mai departe. Pentru început, am crezut ca visul meu de a picta se va spulbera, dar, cu timpul, în peregrinările mele pe la diferite mănăstiri, pot să zic că începeau să înmugurească zorii visului meu. În această perioadă de 15 ani am văzut multe despre care nici nu visam și nici nu știam că există.

Am fost la mănăstirea Portărița, apoi am ajuns la mănăstirea Scărișoara din județul Satu Mare. Între timp continuasem seminarul teologic "Iosif Mărturisitorul", din Baia Mare. Cu ajutorul starețului de la Scărișoara am terminat și acest seminar, ca pe urmă să urmeze facultatea, dar cum în zonă nu era secția "Arta Sacră", am optat la Cluj, în speranța că aici voi avea un atelier de pictură. Dar cum această facultate era de factură teologică, pe lângă materiile aferente secției "Arta Sacră", erau incluse și cele de domeniu pastoral, cum ar fi cea a Noului Testament.

Aceasta a fost, practic, veriga care avea să rupă lanțul visului meu.

Mă rugam în sinea mea să-mi trimită Dumnezeu oameni prin care să cunosc mesajul Evangheliei. Mă rugam cum știam din mai multe puncte de vedere: primul ca și cultura generală, al doilea pentru notă, al treilea pentru eventualii sectanți cu care voi veni în contact și în al patrulea rând pentru a ști pentru ce și de ce stau în mănăstire. Mă gândeam că am nevoie de un motiv suficient de solid să rămân necăsătorit, având în vedere că cu s-ar fi stins neamul, fiind singur la părinți.

Printre cei care frecventau mănăstirea a fost unul care a luat aminte la aceste frământări, sugerându-mi un număr de telefon. Din primul apel am înțeles că este o persoană care trăiește ceea ce spune, am aflat ca îl cheamă Nicolae, că este din Oradea și că face parte din biserica baptistă. Auzind acestea, l-am rugat să înlădă pentru a putea continua convorbirea undeva afară pe câmp sau în pădure, de obicei între slujba Vечerniei și cea a Miezonocticii. După câțva timp, tot întrebându-l una, alta, întrebările l-au copleșit și nu mai știa ce să îmi răspundă. Dar menționez că din primele apeluri mi-a spus să deschid Noul Testament la epistola către Evrei, capitolul 8, dar, ca să înțeleg acest capitol, să o citesc integral.

Citind acest capitol, în special ersețele 4 și 5, m-am blocat efectiv. Mai întâi pentru că eram înconjurat de preoți, și apoi pentru că ceea ce făceam erau doar închipuirile și umbra celor cerești. Din acel moment deja m-am simțit ca un intrus în acea conjunctură. În acel moment am înțeles că icoanele sunt idoli, atmosfera din biserică cu pereții pictați a devenit ca o creșă cu pereții colorați, chiar și semnul crucii pe piept a devenit o simplă geometrie.

În urma multelor mele întrebări și frământări, fratele Nicolae mi-a oferit un alt număr de telefon, al unui fost preot care s-a pocăit, Cristian Florea. La acest nume am tresărit, dar m-am și bucurat. Cu acest

nume eram familiar încă de când eram la Portărița. Un DVD cu mărturia lui a ajuns și la mine. Vizionându-l, am rămas puțin mișcat și mirat în același timp.

La un moment dat eram la Cluj pentru a-mi definitiva două icoane, și i-am spus unui frate ca am doi dumnezei în geantă. El m-a întrebat cum port eu dumnezeii în geantă. Mi-a spus că pe Dumnezeu trebuie să îl port în inimă. Nu după mult timp i-am spus să vină să mă ia de la mănăstire cu bagaj cu tot, așa cum am înțeles chemarea făcută în Evrei capitolul 13:13, unde spune: „să venim la El, afară din tabără, luând asupra noastră povara Lui.”

Am plecat spre mănăstire și mi-am luat rămas bun de la frații și părinții care erau atunci acolo, apoi de la bucatărese, apoi de la muncitorii care erau angajați să ridice noi anexe clădirilor existente.

Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru că m-a scos afară. N-am cuvinte să Îi multumesc că acum am frați cu care să mă rog și să stau în părtășie. Acum am învățat să mă rog cu o rugăciune care izvorăște din Duhul Sfânt, o rugăciune care nu are nevoie de coperti și care să fie pusă pe un raft. În una dintre bisericile unde am fost cu fratele Florea, am început să mă rog cu lacrimi și simțeam cum Duhul Domnului îmi dezleaga limba. Mă rugam pentru cei pe care i-am lăsat în urmă, să se îndure și de ei să cunoască Adevărul. Fie ca Domnul să lucreze la inima fiecăruia și să țina ceea ce a primit în dar de la Dumnezeu.

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă” Matei 10:28. Amin.

Macarie Florin

Mă numesc Ștef Nicoleta, am 37 de ani, sunt căsătorita și am doi copii. Provin dintr-o familie de creștini ortodocși, însă, din păcate, părinții mei nu l-au cunoscut pe Domnul.

Totul a început în urmă cu 4 ani, când soacra mea s-a botezat la Biserica Baptistă. La început mergeam la biserică doar din respect pentru dânsa, dar mereu spuneam: „Doamne ferește să mă pocăiesc!”. Cu timpul, am înțeles multe lucruri care urmau să-mi schimbe viața. Biserica la care mergeam duminică de duminică era Biserica Ortodoxă - Buna Vestire, iar preotul de acolo era Florin Codrea. În urmă cu doi ani, fiecare enoriaș al Bisericii a primit o Biblie. Studiind Biblia am înțeles că mesajul central al Bibliei este mântuirea omului.

Participând la Evanghelizări, am descoperit imensa dragoste a lui Dumnezeu pentru omenire și mi-am dat seama care este adevăratul meu scop pe pământ - acela de a-L slăvi pe Dumnezeu și de a-I mulțumi pentru lucrările Sale în viața mea. Pe zi ce trecea, eram mai curioasă să aflu planul de mântuire al Domnului, acesta însemnând o

lepădare de orice răutate și primire cu blândețe a Cuvântului.

Împreună cu șotul meu am hotărât să schimbăm locul de închinare din care făceam parte. În luna octombrie am găsit pe internet adresa bisericii „Biruința”. Din acel moment am știut ca acesta este locul nostru statornic. În a treia duminică, fratele pastor Daniel Chereji predicat despre religia adevărată. Atunci am înțeles mesajul Evangheliei, iar inima mea a fost despietrită și sensibilizată luând decizia de a-L primi în sufletul și inima mea. Acest lucru m-a îndemnat să-L declar pe Hristos ca Domn și Mântuitor al vieții mele personale.

Atunci am înțeles că dorința lui Dumnezeu era sa fiu nu numai ascultătoare a Cuvântului Său ci și împlinitoare. Mesajele Domnului m-au umplut de bucurie, de pace și liniște sufletească; o stare în care uiți de orice grijă și toată ființa ta se dedică în întregime Creatorului divin.

Eram sub influența răului, dar acum sunt sub influența Duhului lui Dumnezeu. Amin.

Familia Ștef Alexandru și Nicoleta

Mă numesc Ramona Erdelyi, m-am născut într-o familie ortodoxă. L-am cunoscut pe Domnul Isus la vârsta de 11 ani printr-o prietenă. L-am mărturisit în apa botezului la biserica penticostală Maranata din Baia Mare.

Împreună cu familia ne-am mutat la Șomcuta unde l-am cunoscut pe cel care urma să îmi fie soț. Era greu pentru mine deoarece eram singura din familie care îl urma pe Domnul, necunoscând aproape pe nimeni din Șomcuta. Nu avem părtășie cu frații, încurajare și suport în rugăciune. Astfel a fost ușor pentru diavolul să mă atragă din nou în lume. Tatăl meu câștiga foarte mulți bani și aveam foarte multe proprietăți dar nu îl aveam pe Domnul. În acest timp, Domnul ne-a binecuvântat cu doi copii: Carol și Carola dar tot nu mi-am întors fața spre El.

Într-o zi am vrut să ajutăm o prietenă care avea nevoie de o sumă mare de bani. Fiind de bună cuviință am împrumutat banii și am lasat garanție casa noastră. Acea femeie nu areușit să ne înapoieze banii și suntem amenințați cu pierderea casei. Dar, slăvit să fie Domnul că așa am ajuns să ne apropiem din nou de El. În tot acest timp de disperare, Domnul a trimis-o în viața mea pe Ioana Popovici, care m-a întrebat: Ce mai aștepti? Ce mai vrei să îți faci Domnul? Știam despre ea că s-a pocăit, dar nu știam unde. M-a invitat la biserica baptistă Biruința. Am acceptat invitația ei și am rămas foarte plăcut impresionată când am văzut că m-a oprit și

mi-a vorbit de Domnul, când eu rătăceam în lume. A venit la noi împreună cu soțul ei și ne-am rugat împreună și am vorbit despre Domnul Isus. Am mers cu ei la biserică și acolo am simțit cercetarea Domnului atunci când a început fratele Daniel să vorbească din Cuvânt. Parcă fiecare predică era o palmă pe obrazul meu și parcă totul se predica doar pentru mine.

Eram într-o stare ca aceea a fiului risipitor care aștepta să se întoarcă acasă. M-au încurajat în mod special Psalmii 91, 23, 86- spunându-mi că nimic nu este mai important în această lume, nici banii, nici bogăția, toate fiind trecătoare, dar Cuvintele Domnului rămân. În timpul cât am hoinărit departe de Domnul, am fost cuprinsă de patima țigărilor, dar Dumnezeu mi-a dat puterea să scap de acest viciu. Astăzi, prin puterea Duhului Sfânt, sunt un om schimbat, care s-a întors înapoi acasă, în familia lui Cristos. Împreună cu copiii mei ne vom ruga Domnului ca și soțul meu să facă parte din această familie.

Domnul să te binecuvinteze, Cristi, că ești soțul pe care Dumnezeu l-a așezat lângă mine, ești omul cu care mă simt împlinită și aștept cu nerăbdare ziua în care vei mărturisi în apa botezului pe Isus Cristos ca mântuitor al tău. Isus Cristos a murit pentru toți. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” Ioan 3:16.

Ramona Erdelyi

**Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”**

Telefon: (004) 0362-411252
Web: www.biruinta.ro
E-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Tipografia NTD Baia Mare
bd. Traian 20/42, tel. 0732-124.728

ANUNȚURI

Luni - ora 18 Sedință de comitet
Miercuri - ora 18 Repetiție de cor
Joi - ora 18 Serviciu de închinare
Serbarea de Crăciun a Clubului Awana
Sâmbătă - ora 17 Întâlnirea de tineret.
Duminică - ora 9.30 Grupele de rugăciune
Duminică - ora 10 Serviciu de închinare
Duminică - ora 17 Concert de Colinde